

VEREENIGING VAN NED. TANDARTSEN

KORT VERSLAG VAN DE ALGEMEENE VERGADERING OP 24 EN 25 NOV. TE UTRECHT

De Heer Klinkhamer opent de drukbezochte bijeenkomst met een woord van welkom en installeert daarop den nieuw gekozen voorzitter Lind.

Na zijne openingsrede, waarin hij den wensch te kennen geeft de vereeniging verder te leiden in de succesvolle banen van zijn voorgangers, worden de notulen en ingekomen stukken gelezen.

Hierop heeft de installatie plaats van de nieuw toetreden leden, t.w.: de dames Storm van 's Gravesande en Bertha Bossinga, en de heeren Kneteman, Steenhuis en Boomsma.

Vervolgens krijgt de heer Nord het woord voor het houden van eene lezing over: „De plaats van de locale anaesthesie in de tandheelkunde”.

Na eene zeer uitvoerige discussie schorst de voorzitter de vergadering te ongeveer half twaalf.

Ook de Zondagochtend-vergadering was goed bezocht, hetgeen niet te verwonderen was, gezien het uitgebreide en belangrijke programma.

Allereerst demonstreert collega Becker de Gasotherme — daarop houdt de heer Lind eene lezing over: „Hoe en waarmee moeten we onze tanden reinigen en vergastte ons op enkele zeer belangrijke mededeelingen.

Mej. Dullemond vertoonde enkele interessante orthodontische modellen, terwijl ten slotte de heeren J. Sanders Ez. en Edel mededeelingen doen over de dentitie bij een paar identieke tweelingen.

Op alle lezingen volgde een uitvoerige discussie.

De vergadering werd te 1½ uur gesloten.

DE SECRETARIS.

Openingsrede van den voorzitter, den Heer Lind.

M. D. en H.! U hebt dus gewild, dat ik de leider van Uwe vergaderingen in de eerste paar jaren zal zijn! Voor het bewijs van vertrouwen dat daarin ligt opgesloten zeg ik U allen dank! Al ben ik van meening dat U beter had gedaan iemand als voorzitter te kiezen, die meer op de hoogte was van de interne werkzaamheden van onze vereeniging, dan ik het ben, — reden waarom ik ook destijds even gearzeld heb de benoeming te aanvaarden, — wil ik toch gaarne, nu waar ik als Uw voorzitter sta, zeggen, dat ik met grootste vreugde mijn tijd en mijn arbeid wil geven, voor zoover dit in mijn vermogen ligt, om mede te werken tot de verdere ontwikkeling van de V. v. N. T.

Ik doe dit gaarne, omdat ik als Nederlandsch tandarts gedurende een reeks van jaren ook mede van de wetenschappelijke vruchten heb genoten, welke onze vereeniging ons heeft gegeven, — een der redenen waarom ik mij niet heb willen terugtrekken, waar men een beroep heeft meenen te moeten doen op hetgeen ik misschien in staat zal zijn te doen door mijn medewerking. Ik doe het echter ook gaarne, omdat ik misschien hierdoor op geringe wijze in staat zal zijn een klein bewijs te geven van mijne gevoelens van dankbaarheid tegenover U, mijne collegae, die mij, ofschoon in een ander land geboren, toch altijd als een der Uwen hebt beschouwd, — en tenslotte doe ik het gaarne, omdat ik weet dat ik niet alleen ervoor kom te staan, doch verzekerd ben van een zeer groote steun en medewerking van mijne medebestuurders, welke allen hun sporen in meer of mindere mate, hebben verdiend hier in deze vereeniging. Evenwel, om iets te bereiken is niet alleen een goede samenwerking en verstandhouding tusschen de bestuursleden onderling noodig, maar ook is een intense medewerking van U allen een eerste vereischte! U vormt de vereeniging en wij bestuurderen zijn Uwe dienaren! Alleen door Uw werk kunnen wij verder bouwen. Ik zeg verder bouwen, en juist, omdat het dat is wat

wij willen. Wij zullen geen nieuwe wegen behandelen, neen, het gebouw dat reeds opgetrokken is in de voorafgaande jaren is zoo goed gefundeerd en zoo hecht en sterk gebouwd, dat eenige wijziging daarin overbodig is.

Het lijkt mij hier de plaats om een paar woorden van hulde te brengen aan collega Klinkhamer, onzen afgetreden voorzitter, die met ongeëvenaard beleid en tact de leiding in de laatste jaren heeft gehad. Ik acht het een groot geluk dat hij in de toekomst naast mij heeft willen staan, want zijn stuwende, impulsieve kracht kan de V. v. N. T., al is onze vereeniging bijna meerderjarig, toch volstrekt nog niet missen.

Ik vergeleek zoeven het werk van de V. v. N. T. met een gebouw waaraan wij verder zullen bouwen, — en al hebben wij onze lade niet vol met blauwdrukken van een architect, hebben wij toch onze plannen, al zijn ze nog niet op papier vastgelegd. Het gebouw moet namelijk groot worden. Verreweg het grootste en belangrijkste op dat gebied in Nederland! Wanneer ik naga dat er hier in Nederland ca. 475 tandartsen zijn, waarvan ca. 350 lid zijn van onze Maatschappij en maar ca. 185 van de V. v. N. T., dan is dit aantal m.i. te gering. Immers wat de Maatschappij is voor onze sociale belangen, dat moet onze vereeniging zijn op wetenschappelijk gebied. Aangezien de tandheelkunde een wetenschappelijk beroep is, mag onze wetenschap niet verwaarloosd worden, en het is de taak van onze vereeniging hiervoor te waken.

Onze vereeniging moet zijn de plaats waar alles wat van belang is voor de ontwikkeling van onze wetenschap, naar behooren wordt behandeld en bediscuteerd, de plaats waar, voor alles, de jongeren onder ons kunnen komen met hun moeilijke problemen en door ouderen en meer ervarenen kunnen worden voorgelicht, — de plaats waar ouderen overtuigd kunnen worden, van de noodzakelijkheid te breken met menige oude sleur! Onze vereeniging moet altijd haar deuren

open houden voor diegenen, die iets te vertellen hebben, al is het maar, volgens eigen opvatting, weinig en niet van groot belang. Dit alles is echter vaak schijnbaar, want misschien kunnen dergelijke mededeelingen bij anderen, nieuwe en grootere ideeën verwekken! Een korte voordracht, een praktische demonstratie, heeft vaak voor den praktiseerenden tandarts meer waarde, dan een urenlange hoog-wetenschappelijke lezing. Wij tandheekkundigen, die het voorrecht hebben een zoo bijzonder interessant, veelzijdig en belangrijk beroep uit te oefenen, als de tandheekkunde nu eenmaal is, moeten onze idealen hoog stellen, en naar beste weten en kunnen, streven deze te bereiken. Dit zijn wij verschuldigd niet alleen tegenover ons zelf maar ook tegenover de komende geslachten, welke dit beroep zullen uitoefenen. Dit zijn wij verschuldigd tegenover onze wetenschap en last but not least tegenover de lijdende menschheid, dien wij als artsen geroepen zijn te behandelen. Aan een tandarts mag en moet nu eenmaal grootere eischen gesteld worden, zoowel wat betreft zijn eigenschappen als mensch, als wat betreft zijn weten en kunnen als tandarts, dan aan den beoefenaar van menig ander beroep.

Wij zijn nu eenmaal tandartsen en niet een en alleen tand-reparateurs.

Wanneer ik met weinige woorden een karakteristiek zou willen geven van de ideale eischen welke men aan een tandarts zou mogen stellen, dan zou dit zijn: Een tandarts moet zijn een „gentleman”, hetwelk ik voor beide sexen wel kan omschrijven door te zeggen, een beschaafd, gekultiveerd mensch, met een gezonde levensopvatting, die hem in staat stelt eerlijk en gezond te oordeelen en te handelen volgens zijn overtuiging, — een mensch, die met deze eigenschappen, zich voldoende wetenschappelijke en praktische kennis heeft weten eigen te maken, zoowel wat betreft hetgeen hij in zijn toekomstige werkkring direkt noodig heeft, als van die wetenschappen en factoren, welke noodzakelijk zijn voor zijn verdere vak-wetenschappelijke ontwikkeling,

gepaard gaande met voldoende technisch-praktisch inzicht en vaardigheid, — en zich tenvolle bewust is van de moreele verplichting om zijn weten en kunnen verder te ontwikkelen, en in overeenstemming met zijn eerlijke overtuiging, toe te passen, waar en onder welke omstandigheden dit hem geboden wordt.

Een mensch die, als beoefenaar van een, samen met enkele andere, heel bijzonder staande beroepen, waaraan de maatschappij het moreele recht heeft grooter en andere eischen te stellen dan aan b.v. een zakenman, van deze verplichtingen ten volle doordrongen is, en daarvoor zich het noodige sociale inzicht heeft toegeëigend, om juist de rechtmatigheid van deze eischen te kunnen beoordeelen, event. tegemoetkomen. Kort en goed een mensch, welke ten volle het vertrouwen van zijne patiënten waardig is, niet alleen in zijn kwaliteit van tandarts, toch tevens ook als mensch, en wel omdat hij, juist door zijn bijzondere positie, vaak geroepen wordt hun als raadsman te dienen in andere kwesties, welke in 't geheel geen verband met zijn beroep hebben.

Een dergelijk ideaal moeten wij tandheelkundigen, en tandheelkundigen in spe, nastreven, doch waar weinige menschen in staat zijn door zelfontwikkeling en zelfoverpeinzigen, hetzelfde te bereiken, wat zij, door samenwerking en besprekingen met anderen, welke hetzelfde doel nastreven, anders zouden kunnen bereiken, is het volgens mijn overtuiging, in allerhoogsten graad noodzakelijk dat wij ons aaneensluiten in verenigingen.

De M. t. B. d. T. is de plaats waar alle sociale vraagstukken naar voren gebracht moeten worden, de corporatie wier doel is te waken, zoowel voor onze eigen sociale vakbelangen, als voor de belangen welke de maatschappij in haar geheel aangaan, wat betreft haar rechten in zake tandheelkundige behandeling enz., wanneer deze door andere machten bedreigd worden, b.v. ziekenfondswezen, onderwijskwesties enz., — en m.i. moet deze vereeniging zich in 't

algemeen geheel afzijdig houden van 't behandelen van wetenschappelijke problemen.

Deze hooren thuis in onze vereeniging en in 't Nederlandsche Tanheelk. Genootschap. Daar en daar alleen moet gewerkt worden voor de ontwikkeling van onze wetenschap, voor het bijbrengen van wetenschappelijke en praktische kennis aan de praktiseerende tandartsen in Nederland!

Hier ligt de belangrijkste taak in handen van de V. v. N. T. en in 't opvoeren van onze werkzaamheden tot het hoogste peil, ligt niet alleen een zelfvoldoening, maar daardoor dienen wij de geheele menschheid, — en ons doel moet zijn dat alle ethische tandheelkundigen in den lande de verplichting voelen hiertoe mede te werken!

Door een intens vereenigingsleven, dat dus beteekent een intense samenwerking, en daardoor ontwikkeling van ons zelf, verhoogen wij de belangrijkheid en het aanzien van onzen stand, — en hiervan zullen wij als indirect gevolg zien, dat de rekruten, welke in de toekomst in onze gelederen zullen treden ook meer en meer zullen voldoen aan de gestelde eischen, — en tenslotte zijn het de rekruten welke een leger in toekomst haar macht en kracht geeft.

De ontwikkeling van onze wetenschap en de toenemende bloei van ons vereenigingsleven in de laatste tientallen jaren hier in Nederland, leveren het bewijs dat deze beweringen juist zijn. De tijd is voorbij, dat het een schande is voor een familie, wanneer een zoon of een dochter besloten heeft zijn of haar toekomstige werkkring als tandarts te zoeken, — aan ons ligt het ervoor te zorgen dat iedereen in de toekomst trotsch kan zijn tot onze gilde te mogen behooren.
